

## Справа „Жулук проти Сполученого Королівства” (“Szuluk v. the United Kingdom”) <sup>1</sup>

У рішенні, ухваленому 2 червня 2009 року у справі „Жулук проти Сполученого Королівства”, Європейський суд з прав людини (далі – Суд) постановив, що

- було порушено ст. 8 Конвенції) (право на повагу до приватного і сімейного життя).

Відповідно до ст. 41 Конвенції Суд призначив сплатити заявнику 1 000 євро як компенсацію моральної шкоди та 6 000 євро на відшкодування судових витрат.

### **Обставини справи**

Заявник Едвард Жулук, 1955 р. н., є громадянином Великобританії і на час розгляду справи тримався у в'язниці графства Стаффордшир (Сполучене Королівство).

У листопаді 2001 року п. Жулук був засуджений до 14 років ув'язнення за торгівлю наркотиками. У квітні 2001 року він, будучи взятим на поруки під час судового розгляду порушеної проти нього кримінальної справи, зазнав крововиливу у мозок. Його двічі прооперували, а після одужання направили до в'язниці. Перебуваючи в ув'язненні, п. Жулук повинен був кожні 6 місяців проходити медичний огляд у спеціальній лікарні.

### **Зміст рішення Суду**

Посилаючись на ст. 8 Конвенції, п. Жулук скаржився на те, що адміністрація в'язниці перехоплювала та контролювала його медичну кореспонденцію з лікарем-нейрорадіологом, який наглядав за станом здоров'я заявника.

Суд зазначив, що сторони не оспорювали того, що у цій справі мало місце „втручання органів влади” у право п. Жулука на повагу до його кореспонденції. Також Суд звернув увагу на те, що такі дії адміністрації в'язниці були передбаченими національним законодавством та мали на меті запобігання злочинам та захист прав і свобод інших осіб.

Заявник стверджував, що контроль за його кореспонденцією лікарем в'язниці перешкоджав спілкуванню з лікарем-нейрорадіологом. Крім того, такий контроль викликав у п. Жулука сумніви стосовно отримання ним адекватного медичного догляду під час перебування в ув'язненні. Суд, з огляду на необхідність постійного медичного нагляду за станом здоров'я заявника, дійшов висновку, що його побоювання не були безпідставними. Більше того, не було жодних підстав вважати, що п. Жулук раніше зловживав конфіденційністю своєї кореспонденції чи мав намір зробити це у майбутньому. Попри те, що він утримувався у в'язниці з посиленими заходами безпеки, в якій перебували в'язні категорії “А”, сам він належав

<sup>1</sup> Повний текст рішення у справі див. на сайті [www.echr.coe.int](http://www.echr.coe.int)

до в'язнів категорії "В", до котрих застосування заходів безпеки найвищої міри не було обов'язковим.

Суд не погодився з думкою національного суду про те, що лікар-нейрорадіолог, чия добросовісність ніколи не ставилась під сумнів, міг бути примушений „шляхом погроз чи обману” до передачі заборонених повідомлень чи що ризик таких дій був достатнім, аби виправдати втручання у права п. Жулука. Оскільки національний суд у своєму рішенні зазначив, що важливість безперешкодної листування ув'язнених осіб із помічниками депутатів парламенту (яка є предметом схожого ризику) переважає будь-який ризик можливих зловживань, то зазначена думка Суду набуває ще більшої ваги.

Справді, безперешкодній кореспонденції лікаря з ув'язненим, у контексті життєво небезпечної хвороби останнього, слід надавати не менший захист, ніж кореспонденції між депутатом парламенту та ув'язненим. Суд також постановив, що Уряд не спромігся надати достатніх пояснень того, чому ризик зловживань при кореспонденції з лікарем, чия точна адреса, кваліфікація та добросовісність не викликали сумнівів, мав сприйматись як більший, ніж ризик кореспонденції з юристами депутатів парламенту.

Суд вирішив, що контроль за медичною кореспонденцією п. Жулука не був справедливо збалансованим з його правом на повагу до кореспонденції. Тому мало місце порушення ст. 8 Конвенції.